

ærede Medlemmer faa Ordet bagefter. Det ærede Medlem svarede, at saa længe jeg ikke kom med Papirerne, kunde han ikke udtale sig; det Svar forstaar jeg ikke. Der er jo nemlig ikke nu nogen, der mere fastholder den Sigtelse, der var udslynget mod Udenrigsministeren. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har ikke gjort nogen Undskyldning, men det ærede Medlem Hr. Rode har for to Minutter siden her paa Talerstolen sagt, at der er ikke en eneste i dette høje Ting, der fastholder den Sigtelse, der har været rettet mod Udenrigsministeren. Naar det er saaledes, spiller Dokumenterne i denne Henseende ingen Rolle. Det er dog det, der er det afgørende. — Det ærede Medlem rettede det klare Spørgsmaal til mig, om det var rigtigt, som Udenrigsministeren havde baaret sig ad i 1916. Derom maa jeg sige, at jeg har aldrig selv spekuleret paa den Maade — bortset fra, at jeg, da jeg haabede at skulle en Tur til Tyskland, købte nogle Mark —, men jeg har undersøgt de Sager, som her ligger til Grund, og jeg tør udtale, at der her hverken juridisk eller moralsk er noget, som med Rette kan bebrejdes Udenrigsministeren.

Rode: Den højtærede Justitsminister sagde nu, at han havde undersøgt denne Sag til Bunds, og at han kunde staa inde for, at der hverken juridisk eller moralsk var noget at bebrejde Udenrigsministeren. Hvorledes stemmer det med den Erklæring, Justitsministeren har givet til Finansudvalget, i hvilken han siger, at han ikke kender Materialet og ikke ved, i hvilken Form det foreligger? Den højtærede Minister kan dog ikke den ene Dag skrive et og en anden Dag sige noget andet. Har han bagefter undersøgt det, hvorfor maa saa ikke vi faa Lejlighed til at se det, for at vi kan skønne, hvorvidt den højtærede Ministers Udtalelse om juridisk og moralsk Frikendelse er grundet paa noget, som vi kan anerkende? Den højtærede Justitsminister kan maaske indenfor sit Parti være en saadan Husgud, at det kan være tilstrækkeligt for ham at sige dette, men han er det ikke for det øvrige Ting. Den højtærede Minister sagde, forrige Gang han talte, at et sundt Samfunds Reaktion mod en Ulykke viser sig derigennem, at det ikke er bange for; at Oplysningerne kommer frem. Det er jo rigtigt, men hvorfor maa saa Oplysningerne ikke komme frem i denne Sag, hvorfor maa de ikke komme frem her? Skulde der være noget fejlt, saa vil det sunde

Samfund jo reagere sundt derimod. — Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at der foreligger en Udtalelse fra Kommissionen. Ja, det er netop det, der gør, der foreligger en Udtalelse fra Kommissionen, som godkender Rigtigheden af Hr. Colds Svar paa et enkelt Spørgsmaal, men dernæst giver en Oplysning, og denne Oplysning er for Øjeblikket under Diskussion her i Tinget. Er den Oplysning, som er givet af Undersøgelseskommissionen, af en saadan Art, at paa Baggrund af den kan Udenrigsministeren fortsætte at være Medlem af Regeringen og at repræsentere os udadtil, eller kan han det ikke? Det er dette Spørgsmaal, som man fra Venstres, fra den højtærede Justitsministers Side, fastholder os Dokumenterne til at trænge til Bunds i. Den højtærede Justitsminister har gentagne Gange erklæret, at han vilde staa inde for, at denne Sag skal blive undersøgt til Bunds. Til Bunds —, hvad er da Grunden til, at vi ikke i denne Sag maa faa Lov til at faa de Oplysninger, som allerede foreligger? Naar der stadig tales om, at denne Sag skal undersøges til Bunds, tror jeg, at naar vi ser paa, hvad der er foregaaet til dette Øjeblik, vilde det være ønskeligt at rette Sætningen og sige: Denne Sag skal ogsaa undersøges til Tops.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede Medlem Hr. Rode kan være aldeles overbevist om, at Oplysningen nok skal komme. Jeg vil blot bede det ærede Medlem om at have nogen Taalmodighed. Det ærede Medlem skal nok i denne Henseende faa sin Lyst til at faa hele Bankaffæren opklaret fuldstændig tilfredstillet. Det ærede Medlem mente, som sædvanlig uden at han paa det andet Punkt kom med nogen Indrømmelse af, at han havde begaaet nogen Fejl, at han ogsaa nu havde grebet mig i en Usandhed. Jeg forstaar ikke det ærede Medlem. Jeg skrev til Finansudvalget tydeligt og klart, at Ministeriet ikke var bekendt med Materialet. Jeg vilde nemlig den Gang absolut ikke tale med Kommissionen, før Sagen var færdig, jeg vilde ikke spørge om Materialet; det var Kommissionens Afgørelse, Tinget havde ønsket, og den fik det. Senere har jeg selvfølgelig i en Sag af den Betydning talt med et Par af Kommissionens Medlemmer, om der her var noget at bebrejde Udenrigsminister Cold, og det fremgik allerede af Erklæringen, at der ikke er det. Det ærede Medlem vil have en enkelt Sag frem. Vi kan i denne store Sag, hvor det hele